

Všezvěst

Občasník kmene LLM-WL Wabash

Květen 2002
2/02

OBSAH:

I. Úvodník	2
II. Kontakty na členy kmene	3
III. Ze starších akcí	3
1. Zlaté trenky	3
2. Výprava do Poodří	4
3. Vítání jara	5
4. Velikonoční putování	6
5. Kuličkaída	7
6. Gingo hra + hodnocení akcí	8
IV. Co se nám líbí-nelíbí	9
1. Anketa ke Gingo hře	9
2. Anketa k názvu časopisu	9
3. Co se nelíbí Bleše	9
4. Básnička (nejen) pro Dávyho	9
V. Náměty k činnosti	10
1. Činy	10
2. Ledňáček	11
VI. Mimokmenové příspěvky	12
1. Nekmenové Velikonoce	12
2. Jiřinka v Anglii	12
3. Akce paintball	14
VII. Co se chystá (a co už bylo)	15
1. Kmenové volby	15
2. Narozeniny v kmeni	16
3. Další novinky	17
VIII. Předběžný výpravník	17
IX. Povídka	17
X. Závěr - Dávyho vtípky	20

I. ÚVODNÍK

V 9 hodin ráno vyrazím k Dávymu pracovat na časopise. Sama sebe přesvědčuju, že vzhledem k tomu, že už takhle po ránu se teplota blíží třiceti stupňům, bude lepší pohodlně dojet autobusem. Chvilkového nápadu jet na kole se tedy rychle vzdávám. Jízdenku si nekupuju, přece v neděli ráno, v takovém vedru, všichni nepřátelé černých pasažérů ještě spí. Ale smůla: po dvou zastávkách jsem nucena vystoupit, protože

nepřátelští R. jsou tady a přece nebudu plýtvat penězi na pokutu, to si dnes student nemůže dovolit. Sice v duchu nadávám, když se vracím kus cesty zpátky a jdu zkusit jiný hromadný dopravní prostředek, ale těším se, že na nepřátelské R. aspoň tady vyzraju a stejně tu jízdenku ušetřím. A tak čekám a čekám až se konečně řidič probudí a pak se jede. Na příští zastávce se do trolejbusu nahrne zástup rodičů s dětmi, pořádajících tradiční nedělní nájezd do ZOO. Naštěstí to k ZOO není daleko. Ve městě musím přestoupit, ale ujedou mi asi tři spoje. No jo, než se člověk prodere tím davem dalších nedělních výletníků a hasičů i s auty, kteří zrovna měli nějakou soutěž, nebo co, to chvíli trvá. Ještě mám navíc tu smůlu, že dnes „to bude 50 let, co poprvé začaly v ostravských ulicích jezdit trolejbusy“, a proto spousta lidí vyrazila do ulic, aby mohla „oslatit tuto událost společně s městským dopravním podnikem“. Nakonec šťastně nastoupím do normálního, méně-historického, prostě obyčejného trolejbusu a už si myslím, že snad konečně dojedu ten kousek cesty. Najednou ale málem pod kola vyskočí zpoza stromu chlap s foťákem a cvak, cvak, má další úlovek do alba. Říkám si, že lidi jsou různí a jedeme dál. Za chvíli ale vyskočí další blázen s foťákem, podívám se z okna pozorněji a vidím, že chodníky se jen hemží zuřivými fotografi. Ale nakonec jsem dojela do Přívozu vcelku bez úhony, kousek od Dávyho domu jsem už jen potkala dva, co naprosto určitě patřili k nepřátelským R. V duchu jsem je proklínala a pak hned nadávala sobě, protože kdybych ráno nebyla líná a jela na kole, dorazila bych stejně zpocená a zničená, jen asi o tři čtvrtě hodiny dříve.

(Blecha)

II. KONTAKTY NA ČLENY KMENE

Kontakty na členy kmene naleznete v příloze.

III. ZE STARŠÍCH AKCÍ

Zlaté trenky (Vilík) 9. 3. 2002

Sešli jsme se v sobotu v 6:30 na hlavním nádraží. Jako vždycky jsme si podali ruce a pozdravili se, pak Dávy žebrol peníze na vlak, ale režisti mu nechtěli nic přispět. Zajímavé? Potom se k nám přidala "31" a šli jsme společně na vlak do Valašského Meziříčí, který jel v 6:50. Ve vlaku jsme složili družstva. Družstva byl: Manga (Laskonka, Pažout a Vilík),

Manga obsadili místo první...

Kvíčkovci (Kvítko, Eva a Kečup), Jiřinky (Juroš, Gabula a Blecha), Goauldi (Michal, Tomáš a Ondra) a družstvo (Dávy, Bigfoot a D"Gól"), a ještě (Lukáš a kluci z 31). Tím pádem jsem vám představil celý kmenový soubor, který se pokoušel vyhrát "Zlaté trenky". A tak jsme pokračovali v jízdě vlakem ke svému cíli a potom začal Rotchild hrát se svým pěveckým souborem. Po příjezdu do Valmezu jsme se hned vydali na cestu. Šli jsme přes cestu potom sídliště dále jsme pokračovali kolem řeky Bečvy pak jsme přešli nový železobetonový most. Po chvíli jsme došli ke SPŠ. Tam jelikož jsme přišli pozdě už bylo po začátku, a proto jsme neslyšeli příběh. Jelikož jsme většinou byli jen dvě družstva, tak budu pokračovat jenom, co se dělo v malé tělocvičně. Samozřejmě jsme byli Kvíčkovci a Manga v jedné skupině a hráli hned první zápas spolu. Podle jasných předpokladů vyhráli Manga, a také v pozdějším čase vyhráli i skupinu a proto hráli finále ve kterém dopadli po těžkém a šíleně ukrutném boji 1.místo a mohli si ponosit - co? Ale nepředbíhejme. Až byli dohrány všechny kola ve velké tělocvičně hráli jsme ještě různé hry. Potom bylo šťastné vyhodnocení a Manga si mohli jako jediní z kmene ponosit "Zlaté trenky" celé ze zlata trošku uvnitř hnědé, a proto i voňavé jsme si je spolu s Pažoutem a Laskonkou nasadili. Potom jsme se uchýlili k nádraží. Během cesty domů jsme se zastavili v Ostravě-Kuncicích, kde jsme si dopřáli kofolu. Potom jsme pokračovali na nádraží, kde se rozešli. PS: Jak jsme se dozvěděli proč hrál Laskonka s tak velkým nasazením? Protože chodí naostro a žádné trenky ještě v životě neměl. A vysvětlení proč "Zlaté tanga"? Protože je po prvním zápase jsme se rozhodli, že tato soutěž není pro děvčata a proto jsme jim vymysleli soutěž o "Zlaté tanga".

Výprava do Poodří (Pažout)

16. 3. 2002

U jednoho ze slepých ramen řeky Odry

až jsme dorazili na nějakou louku. Zde nastala poslední přestávka. Po svačině nastaly hátky. Michal s Radimem, Ježkem, Tomem, Lukášem a Ondrášem si začali hrát na Jafy, Goauldy, no prostě na Hvězdnou bránu, zatímco já, Radek, Tom, Gabula, Blecha, Kvítko, Kečup, Vilík, Dávy, vlastně zbytek jsme si zahráli na kouzelníka. Po nějakém tom odpočinku, moc jsme se neunavili, poněvadž hra na kouzelníka není moc aktivní, jsme se vydali dál přes sněženkový les, kde bylo možno ohlédnout slepé kolena Odry a kde jsme

Jednoho sobotního dne s datem 16.3.2002 byla výprava do Poodří. Sešli jsme se, teď už sice nevím kde ani kdy, ale hlavní je, že jsme se sešli. Jedno je však jisté, ve vlaku jsme už byli všichni. Jakmile jsme přijeli do Jistebníku, tak jsme se vydali na pochod nejdříve potokem podél a nakonec od řeky Odry. Tom a Radek vytasili své dalekohledy a studovali okolí. Při cestě podél Odry jsme shlédli zajímavé koryto řeky - bylo velmi hluboké a široké, vymleté vodou přicházející o povodni. Šli jsme dál,

pojedli nějaký ten medvědí česnek, po kterém nám táhlo z kotle, že to byla hrůza. Eva v tomto lese našla nádherný míč pro hru zvanou americký fotbal. On to vlastně nebyl míč, ale panenka. Šli jsme a šli, až jsme došli. Ehm...., až jsme došli na další opuštěnou louku. Následovala zábava, tentokrát velice aktivní. RAGBY! Odpískáno a panenka letí vzduchem. Eva se marně snaží dostat míč pod svou ochranu, ale panenku zachytává Vilém, přihrává Pažoutovi, co se to nestalo? Míč se nějak rozsypává. Ó né, panence upadla ruka. Na konec panenku stejně získala Eva, ale to už jsme formovali družstvo k další hře zvané HUNTOVAČKA. Upozorňuji, že tato hra je velice nebezpečná. Všichni příznivci mužů totiž odešli jako ženy. Nastal čas jít dál. A tak jsme znova šli a zase došli. Tentokrát k rybníkům. Zde jsme se uvelebili. Slabčáci jako Radek a členové mladší 10-ti let zůstali zde. Zbytek se šel podívat na nějaké ptáky, kteří hnízdí poblíž rybníků. V těchto místech rostla superzbraň-RÁKOS. S tímto předmětem jste mohli otravovat kohokoli tak, že když se otočil nemohl vám jednu vrazit, protože byl moc daleko. Toho jsme využili. Tedy jen já a Vilík a naši oběti se stala Blecha. Nějak mne překvapilo, že ji Vladimír vůbec nebrání. Když jsme se zase sešli, vydali jsme se na nádraží a pak domů!!!

Vítání jara (Kvítko)

21. 3. 2002

Letošní Vítání jara vyšlo na čtvrtek a tak se dostavili jen ti největší tvrdáci. Sraz byl již v 5:00 u klubovny a k tomu ještě přšelo. Téměř všichni přijeli ke klubovně autem. Pak jsme šli na trolejbus, který nás dovezl až k Landeku. A dál jsme pokračovali pěšky. Když jsme došli k našemu místu, zjistili jsme, že máme ještě spoustu času, protože slunce vyjde až za půl hodiny. Tak jsme pokračovali v cestě. Šli jsme k Hradišti. Chvíli jsme tam pobýli a za chvíli jsme šli

ti, kteří jsou na přísahat, že kde je ukryta toto místo ve svém srdci. kdy mělo vyjít jsme marně, letos neviděli. modlitbu jsme vykopat písmák Gabula listinu datum a jsme se všichni podepsali. Pak

Všichni noví přísahali na kmenovou dýmku

kde nám Bigfoot vysvětlil, co se bude dít dál. Dostali jsme papírky, klacíky a bavlnky a úkol byl jednoduchý: Napsat své přání nebo předsevzetí na papírek, přivázat na dřívko a poslat po řece. Chvíli jsme sice debatovali, že mezi přáním a předsevzetím je drobný rozdíl, ale nakonec všichni úkol splnili. Zajímalo by mě, kolik přání se vyplní. Uvidíme. Pak jsme pobrali věci a šli jsme na trolejbus. Za chvíli jsme museli čekat na Michala, protože se musel vrátit k řece. Zapomněl tam aktovku. (Teda, jak by to vysvětloval ve škole, to nevím) Došli jsme tedy na trolejbus a během cesty jsme se pak už loučili a

zpět. Tam museli Vítání poprvé nevyzradí místo, naše láhev a že si nechá hluboko Pak nastal čas, slunce. Čekali sluníčko jsme Zazpívali jsme kmene Zuny a šli láhev. Náš zapsala na počasí, potom na listinu jsme šli k řece,

rozcházel do školy a do práce. Bylo to fajn, ale počasí mohlo být trošičku lepší. Snad příští rok!

Velikonoční putování (Tom)

29. 3. – 1. 4. 2002

Na letošní velikonoční putování jsme vyrazili do Moravského krasu. Sešli jsme se v pátek v klubovně, Já, Dávy, Bigfoot, Gabula, Blecha, Pažout, Laskonka, Vilík, pes Míša a

Navštívili jsme i muzeum v bývalém větrném mlýnu v Rudicích

Bacil. Taky jel s námi Hugo. Myslím, že naposled. Dorazila také Kájina. Přijela zrovna z Brna. Museli jsme ji přemlouvat, aby s námi jela. Moc nechtěla, prý že musí k babičce a takové jiné bajky, ale nakonec přeje jen jela. Dávy promítal "Pána prstenů" a taky "Harryho Pottera". Vše s titulky, takže bylo o zábavu postaráno. Samozřejmě jsme si zahráli „pinec“. Spát jsme šli dost pozdě. Myslím, že někdo vůbec. V sobotu jsme vstali časně. Posbírali jsme poslední věci jako igelity, které jsme nemohli najít a vyrazili na nádraží. Ve vlaku jsme chtěli

dospat, co jsme nestihli v noci, ale bohužel Bacil nám celou cestu zpříjemňoval jeho krásnými písničkami, takže nikdo ani oka nezamhouřil. V Brně jsme nakoupili jídlo v místním TESCO a vyrazili tramvají na konec Brna. Dojeli jsme na sídliště asi jako naše Dubina. Dávy jako náš navigátor vyhodnotil údaje na mapě, zvolil směr a asi po hodinovém bloudění zprava doleva jsme přece jen dorazili na začátek Moravského krasu. Naše cesta vedla údolím říčky. Krása! Sice moc lidí, hlavně cyklistů, ale jinak paráda. Prolezli jsme všechny jeskyně, které jsme po cestě našli. Tím prolézáním jsme se pěkně zdrželi, ale stálo to za to. K přespaní jsme se utábořili v lese u městečka Křtiny. Na večeři jsme měli vločky, které vařila Blecha. Dali jsme si kafe a šli spát. Ráno jsme se probudili do krásného slunečného dne. Posnídali, uklidili ohniště a vyrazili na další cestu. V Křtinách jsme zrovna chytili autobus, tak jsme se svezli.

Nad Byčí skálou, kousek od ní jsme přespali

Vystoupili jsme u Rudic a zamířili k Rudickému propadání, kde místní říčka mizí ve skále a potom teče podzemím asi 12 km a nakonec vytéká pod Býčí skálou. Voda vytvořila v podzemí krápníkové jeskyně, které prolézají jeskyňáři. No díra je to fakt parádní. V Rudicích je taky starý větrný mlýn, kde dnes mají jeskyňáři muzeum. Mlýn jsme samozřejmě navštívili. Průvodce je starý místní rodák, který nás seznámil s historií Rudic a taky nám povídal o těch jeskyních. Zastavili jsme se taky v místním hostinci. Dali si kofolu, někteří kafe a pak zamířili do staré pískovny, kde se těžil kaolín a jak Dávy zjistil, taky různé barevné písky, z kterých se vyráběly hlinky do barev. Tolik barev písku jsme nikdy neviděli. Od žluté, oranžové přes červenou a fialovou. K tomu bílé pásy kaolínu. No fakt paráda. Tady jsme se rozloučili s Kájinou. Jela k té babičce, tak musela jet dřív. (Jen jestli ta babička nemá fousy). No a pak jsme vyrazili směr Býčí skála. Po cestě jsme omrkli staré zatopené lomy, ale nic moc. K Býčí skále jsme dorazili k večeru. Utábořili jsme se kousek od ní, taky pojedli trochu bukvic, které byly perfektní, uvařili večeři a šli spát. V pondělí nás opět probudilo sluníčko. Vymrskali jsme holky a dostali čokoládové vajíčko a taky kraslice, které nám Gabka s Blechou daly už v klubovně, abychom je nerozbili. Bacil umyl poslední vodou Bigfootovi kotel (asi 2 litry), takže jsme ho málem zabili. Nejbližší voda byla asi 5 km, každý měl žízeň jak ondatra. Sešli jsme dolů k jeskyni Býčí skála, kde jsme se nasnídali. Jeskyně je nepřístupná, což mě celkem zklamalo. Zašli jsme se podívat na vývěr z Rudického propadání a potom zamířili do Adamova. Po cestě jsme prolezli ještě jednu jeskyni, kde jsme našli netopýra, kterého jsme si pěkně prohlédli. V jeskyni byla taky drobná krápníková výzdoba. No ale museli jsme vyrazit. Cíl naší cesty byl v Adamově. Nejškaredější město, jaké jsem kdy viděl. Hrůza. Ještě že nám jel hned vlak. V Brně jsme si koupili něco na pití a vyrazili vlakem do Ostravy. Domů jsme dojeli okolo 18 hod. Letošní velikonoční putování se opravdu povedlo. Počasí bylo nádherné. Moravský kras taky. Takže příští rok na Velikonoce někde jinde.

Kuličkáda (Chip)

6. 4. 2002

My z Michálkovic a okolí jsme přijeli všichni jedním trolejbusem. Až na pár výjimek,

Po vyhodnocení se rozdávali camrátko a zvadla

které tam byly už dříve a připravovaly disciplíny. U ZOO jsme byli asi za deset minut půl jedné. Ze ZOO nám za chvíli přišli naproti Juroš, Laskonka a Pažout. Zbytek dorazil kolem půl jedné. Potom jsme všichni společně šli do ZOO. Až jsme dorazili k prvnímu dětskému koutku, kde už byl Dávy, Tom, Bigfoot, a Gabula s Blechou. Disciplíny už byly nachystány. Lidí tam ale bylo zatím málo. Někdo sice ještě přišel, ale jindy jich bylo více. Letošní kuličkádu jsme zahájili jako obvykle hromadným nástupem,

po kterém se všichni vrhli do plnění disciplín. Disciplín bylo letos šest. Tom měl "Jízdu po prkně", Gabula "Sběr kulí na čas", Blecha "Molekuly", "Hodem do láhve" byl letos pověřen Laskonka, Bigfoot měl jako obvykle "Hod na banku" a Mexa "Hod do důlku". Disciplíny oproti loňsku žádné nepřibyly. Tentokrát se každý snažil co nejvíc mohl, vždyť taky ty perníkové ceny stály za to. Ceny byly perníkové placky a camrátka perníkové kolečka. Po rozdání cen a camrátka jsme uklidili dětský koutek a šli se projít do ZOO. Prohlédli jsme si zvířátka a u hrochů to někteří z nás (skoro všichni) zabalili a jeli domů. Letos byla kuličkaáda fajn a byla by ještě lepší, kdyby bylo tepleji a pěkněji.

Gingo hra Plameňáků (Pažout)

13. 4. 2002

Jednou ráno jsme se sešli před klubovnou s nadšením, že půjdeme na soutěž zvanou Gingo. Bylo nás celkem dost. Chvíli jsme pobývali v klubovně, ale pak Mexičan zorganizoval přednášku - rozhovor s panem Hrnčířem. Až teprve potom začala samotná hra. Gingo bylo na velmi vysoké technické úrovni. Mexa totiž vytvořil jakousi „mobilní síť“, po které se všichni, kdo hlídali na různých stanovištích, domlouvali. Šli jsme po nějaké trase, na které jsme luštili šifry a prodírali se křovím. Poněvadž jsme šli mimo soutěž, tedy jenom starší 15 let a já, napovídali jsme sem tam jiným družstvům, která zabloudila. Dokonce jsme se museli i rozdělit a jít hledat jedno naše družstvo. Docela pěkný byl konec. Všichni se sešli ve sklepě nějakého zbořeného baráku, kde hořely pochodně a Maťo s nějakou neznámou slečnou stáli zabalení v hábitu. K tomu všemu hrál kazeťák. Potom jsme se s Plameňáky rozloučili a následovala cesta na bazén. Zde jsme se pořádně vyřádili, zaskákali si a zahráli si rohovou hoňku. Následovala cesta do tamějšího bufetu, kde jsme si dali hranolky, větrníky a něco k pití. Pak už jen následovala cesta domů.

Přehled hodnocení akcí

Název akce	Počet účastníků	Výsledek hodnocení
Zlaté trenky	14	1,14
Výprava do Poodří	16	1,1
Vítání jara	15	1,13
Kuličkaáda	19	1,1
Gingho hra	14	3,71

IV. CO SE NÁM LÍBÍ NELÍBÍ

Kečup se zeptal(a) několika lidí, co říkají letošní Gingo hře:

Odpovídali:

Kvítko: „Byla to taková zvláštní až trochu divná hra, ale konec se mi líbil.“

Dávy: „Ta hra je velice zvláštní a zdála se mi úplně stejná jako dvě předchozí.“

Pažout: „Ten příběh je docela dobrý, ale to zpracování je horší.“

Za sebe bych ještě dodala, že odpovídající volili až příliš eufemistické výrazy.(Blecha)
(Pozn.:Eufemismem rozuměj zjemnění.)

Pažout si pro vás připravil anketu na téma: Jak se ti líbí název časopisu.

Oběťmi se stali Dávy, Radek, Markéta, Vilík, Kečup a Tom. Závěr: Všichni odpověděli jednoznačně. Všem se líbil a nikdo k němu neměl žádné výhrady. Pažoutovi samotnému se prý také líbí a nechal by ho jak je

Co se nelíbí Bleše:

Nelíbí se mi, že ne všichni členové redakční rady dodržují termín uzávěrky, případně přidělené úkoly úplně ignorují. Budiž jim omluvou, že poslední číslo vznikalo opravdu v rekordním čase.

Proto taky se mi líbí, že naopak se našlo i pár takových, kteří jsou schopni reagovat rychle. Tak těm díky!

A na závěr tady mám jednu **básničku (nejen) pro Dávoho**, kterou jsem si vypůjčila od Jana Skácela:

Moudrý pták:

Náramně moudrý pták je sova

a marně pro ni hledám slova.

Docela nevšímá si lidí,

ačkoli potmě dobře vidí.

Ve dne jí bývá dlouhá chvíle,

je učená a nosí brýle.

Všelicos probíhá jí v mysli

a nikdo neví, co si myslí.

Co nepálí ji, nezebe,

nechá si moudře pro sebe.

V. NÁMĚTY K ČINNOSTI

1. Čin druhé světlo - 2K5 Herbář (Juroš ve spolupráci s náčelníkem)

Podmínkou tohoto činu je nasbírání 30 druhů rostlin, tak aby měli rozeznatelné kořeny, listy, lodyhy, popřípadě květy. Také nesmí chybět datum a lokalita sběru.

Než se vydáme sbírat rostliny do herbáře, musíme se vybavit základním náčiním.

Potřebujeme starý nůž nebo nějaký plochý kovový předmět na vyrýpávání rostlin, nějaké sáčky nebo kelímky od jogurtů do kterých budeme rostliny dávat a nějakou nádobu např. somradlo, tašku apod. Najdeme si vhodnou rostlinu a vyrýpneme ji ze země nožem tak, aby měla celý kořenový systém pokud to jde. Zlehka ji obereme od zeminy a

uložíme do kelímku. Rostliny musíme ukládat tak, aby se nám při přesunu neponičili.

Ukládání rostlin k sušení

K sušení potřebujeme novinové listy a vlnitou lepenku od krabice z obchodu. Rostlinu

ZAPENKA
ANOVINY
ROSTLIN
NOVINY
LEPENKA

nejprve dokonale očistíme od hlíny, i ale neměli bychom poničit kořeny, můžeme i zlehka opláchnout vodou. Potom se rostlinu položíme na list novin a rozprostřeme ji tak, aby její poloha byla co nejpřirozenější, ale aby byly dobře vidět všechny její části: listy z obou stran, květ zepředu, z boku. Jestliže má rostlina např. hrubý

kořen, který by pro lisování vadil můžeme jeho zadní část (ta která nebude vidět) odřezat. Takto upravenou rostlinu přiklopíme druhým listem novin, můžeme přidat z každé strany ještě po 1 listu a vložíme mezi dvě lepenky. Tímto způsobem upravíme všechny rostliny, které jsme si donesli a nakonec je zatížíme knihami na které můžeme dát např. závaží. Pokud máme knihařský lis není co řešit. (v klubovně máme) Všechny rostliny by jsme měli za dva dny přeložit mezi nové noviny a potom znovu zatížit. Asi tak za 5-7 dní budou rostliny suché (záleží na teplotě).

zatížit knihami
nebo vložit
do knihařského
lisu

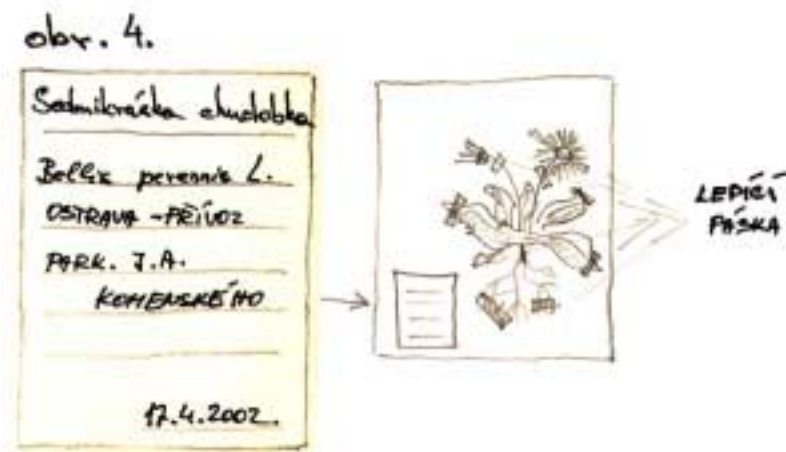
Úprava rostlin do sbírky

Nejprve si musíme zvolit papír na kterém budeme sbírku zakládat. Doporučuji tvrdý papír formát A4, ale stačí i tvrdší balící papír šedivé barvy ze kterého si A4 nařežeme. Rostlinu na papír přiděláváme průhlednou izolepou tak, aby se její části nepohybovaly.

Tím zamezíme jejímu pozdějšímu poničení. Do levého rohu se nalepí štítek , který obsahuje český název, latinský název, lokalitu, kde jsme rostlinu našli a datum sběru.(obr.4). Takto upravené listy uložíme do tvrdých desek, které se dají zavázat.

Několik rad závěrem

1. Předem si zvol na jaký formát budeš herbář zakládat, abys věděl jestli se ti nasbírané rostliny na listy vejdou. Podle toho si nařež i lepenku z krabice.
2. Sbírej jen tolik rostlin kolik stihneš hned ten den upravit k sušení. Do druhého dne by ti rostliny zvadli.
3. Když budeš rostliny překládat do dalších novin, dávej pozor, ať neutrhneš květy, nebo listy. Vždy se k novinám přilepí.

A na závěr bych ti chtěl připomenout, že než se vydáš sbírat rostliny nezapomeň se dokonale seznámit s tím, které rostliny jsou chráněné a které ne. To že si uděláš herbář by nemělo nijak přírodě ublížit. Sbírej rostliny ze tvého okolí, kde bydlíš. Běžné rostliny, plevele. Tak se aspoň seznámíš s tím, co kolem tebe roste.

2. Ledňáček (Eva)

Dne 16. března jsme se vydali na výpravu do CHKO Poodří. Viděli jsme mnoho druhů chráněných rostlin, například sněženky nebo petrklíče. Také jsme došli k rybníkům, kde hnízdí různé druhy ptáků, například hejna racků, kormoráni, lysky, ledňáčci, labutě, čejky a mnoho dalších chráněných ptáků. Chci vás, čtenáře, seznámit s ledňáčkem říčním.

Ledňáček říční:

Ledňáčci hnízdí v noře vystlané rybími kostmi, dlouhé až jeden metr, kterou si vyhrabávají ve strmých březích. Během tří až čtyř dnů spotřebuje jedno mládě asi 150 malých rybek. V dubnu - květnu samička naklade v noře 6 - 8 hladkých vajíček. Za 15 dnů se vylíhnou mláďata. Ledňáčci nejsou stěhovaví ptáci. Když v příliš kruté zimě potoky zamrznou,

řada ledňáčků zahyne, protože nemohou lovit. Víte, že ... oči ledňáčka obsahují kapičky červeného oleje, který funguje jako sluneční brýle, proto jiskření vody ptáka neoslňuje. Když ledňáček spatří blízko hladiny rybu, potopí se do vody, aby ji chytil. Potopení netrvá ani celou sekundu. Vinou znečištění zmizeli z okolí mnoha řek. Dejme si pozor ať nezmizí úplně a ať se nedostane na seznam vyhynulých druhů zvířat.

VI. MIMOKMENOVÉ PŘÍSPĚVKY

1. Jak trávili Velikonoce někteří z těch, kdo s námi nejeli do Moravského krasu. Velikonoce (1. dubna 2002, lehce poopraveno)

Sraz byl v 6,30 na hlavním nádraží. Odtud se jelo asi hodinu do Kunčic pod Ondřejníkem. Ve vlaku nás kluci vyplácali a polili voňavkou. Daly jsme jim výslužku. Potom strejdové hráli na kytary. Nahoru na Ondřejník jsme šli dlouho, všechna děcka si hrála na Hvězdnou bránu. Když jsme přišli nahoru, sedli jsme si na jedno místo, kde svítilo slunko. Někteří si ještě hráli na Hvězdnou bránu, někteří se houpali a točili, až jim bylo blbě. Rodiče si povídali, jedli buchty a pili pivo. Objevili jsme tam koně, kteří se pásli a my jsme je hladili a krmili. (Většinou trávou, kterou si mohli sami natrhat.) K večeru jsme vstali a šli na vlak a všichni jsme si povídali. Ve vlaku jsme začali zase hrát a zpívat. Pak jsme vystoupili a rozloučili se. Všem se nám tento výlet líbil. (Barča Uhrová)

2. Jak byla Jiřinka v Anglii

Po dlouhých přípravách ohledně sbalení a dia filmů jsem se konečně vypravil k autobusu, který mě čekal u školy a začal takový malý výlet do Anglie. Odjžděli jsme v 18,30 dne 28.3.2002. Naše cesta se ubírala směrem přes Prahu po té přes Německo, Belgie a Francii.

Tower Bridge

k autobusu, který mě čekal u školy a začal takový malý výlet do Anglie. Odjžděli jsme v 18,30 dne 28.3.2002. Naše cesta se ubírala směrem přes Prahu po té přes Německo, Belgie a Francii. Druhý den jsme přespávali ve Francii blízko Calais v hotelu, který se jmenuje F1. Je to takový malý hotýlek složený z unimo buněk. Pokoje jsou pro tři osoby a je to vybaveno malou barevnou televizí. Jedna noc přijde na 22 euro (maso!). Další den jsme v ranních hodinách opouštěli hotel směrem

k přístavu, kde jsme najeli autobusem na loď a plavili se do Doveru (přístav na anglické straně). Pluli jsme asi hodinku, čas jsme vyplnili procházkou po lodi pozorováním moře. Na lodi byly všechny možné věci -obchody, herny, bary, atd.(pro obyčejného Čecha příliš

drahé) Po doplutí do Doveru jsme museli vystoupit z autobusu a projít přes takzvanou „Immigration Officer“, kde každého ptají proč tam jedete a jak dlouho tam budete. Po skončení kontroly pasů jsme se vypravili do města zvané Cantenbury. V Canterbury zemřel Thomas Becket. Po prohlídce katedrály jsme nasedli do autobusu a frčeli na nultý poledník Greenwich, podle kterého se řídí čas na celém světě. Po zhlédnutí elektronických hodin jsme taky navštívili muzeum ve kterém byli různé druhy hodin a dalekohledů od počátku až po současnost. Pak jsme prošli Greenwich parkem přímo k plachetnici Cutty Sark, která vozila čaj během anglické krize.(dovnitř jsem nešel zase chtěli vstupné☺). Také jsem vyzkoušel tunel pro pěší pod řekou Temží, je tedy pěkně dlouhý ale na štěstí tam jezdí výtah. Po celém namáhavém dnu nás čekal odvoz na parkoviště, kde si nás vyzvedávali naše hostitelské rodiny. Já jsem s kámošem vyfasoval jednu mladší paní, která měla ještě malou dcerku, myslím, že jí bylo asi tři. Po seznámení a přivítání jsme nasedli do auta a odvezla nás k sobě domů. Bydleli jsme asi 3 míle od parkoviště. Po příjezdu jsme se

vybalili a zabydleli a byla doma dvě kočky jednu obyčejnou. Jak se jmenovaly, zapomněl. Na večeri jsme sýrem-bylo to moc dobré. pokecali, jak to tam je se s Velikonocemi. Zjistili jsme, interaktivní televizi, která se asi 500 kanálu a rádií. dokážete představit. Pak se bychom si dali k pití, tak typickou anglickou kávu, dobrá, ale s mlékem to bylo jiném. Ráno jsme museli poněvadž sraz byl už v osm. museli změnit program královny matky. Po příjezdu jsme se vypravili do Cambridge. Jelikož jsem už domluvili s kámošema a

London Eye

večere. Měla taky perskou a druhou to jsem bohužel měli špagety se Večer jsme ještě zimou a že v Anglii mají jmenuje SKY, má Všechno, co si nás zeptala, co jsme vyzkoušel poprvé nebyla moc hned o něčem vstávat velmi brzo, Pro tento den jsme z důvodu úmrtí všech členů zájezdu univerzitního města tam byl, tak jsme se vyzkoušeli

projížďku po městě v typickém červeném autobusu „Double Decker“. Stálo to sice 5 liber, ale stálo to za to, protože jsme jeli přes hodinku. Dále jsme navštívili náměstí Piccadilly, kde je socha Eroze. Náměstí je typicky poznatelné podle reklam, kde jich je spousta ,většina LCD. Pak jsme prošli čtvrt Soho, kde je plno kejklířů a umělců, kteří tam tak vydělávají. Nemohli jsme taky zapomenout na Trafalgarské náměstí, kde je socha kapitána Nelsona. Na Trafalgaru je taky Národní galerie, kde je strašná spousta obrazů. Všechno jsem ani nestihl projít. Potom jsme se vraceli kolem pobřeží Temže, kde bylo možné krásně zhlédnout London Eye. Je to něco jako Ruské kolo, ale to kolo bylo postaveno na oslavu milénia. Večer jsme opět jeli k naší hostitelské rodině. Další den jsme se trochu zpozdili, neboť jsme zaspali.☺) Naše skupina měla na programu návštěvu Westminsterského opatství, uličku premiérů Downing Street. Na čísle 10 bydlí Prime minister Anglie. Dále pak Hyde park, ve kterém je Speakers Coner, to je místo na, kterém může kdokoliv

vystoupit se svým názorem a vykládat co chce a jak dlouho chce. My jsme se však opět odpojili a vydali se do britského muzea, kde jsme zhlédli starověké umění a různé další zajímavosti. Vybrali jsme si oblast Egypt, tam toho bylo. Celý areál prohlédnout, to je tak na týden, za den ani náhodou. K muzeu jsme dojeli metrem. Lístek stál na jednu zónu libru šedesát a je to na jedno použití, platí to pořád, dokud nevylezete z metra. Celkem jsem projedil asi tak 9 liber. Ale je to sranda. Metro je o hodně větší než v Praze a má taky více úrovní. Odpoledne jsme jeli na zámek Windsor. Je to sídlo královské rodiny. Museli jsme projít přes různé detektory, jestli náhodou nemáme něco nebezpečného u sebe. Zámek je to fakt masivní. Viděli jsme i příjezdět prince Wiliama s rodinou. Po střídání stráží jsme ještě prohlédli ostatní věci, například kde se scházejí členové rodiny při udílení titulů. Mají tam taky vystavenou kulku, která zabila Nelsona. Po příjezdu k rodině jsme naposledy povečeřeli a dívali se na Gladiátora, zrovna běžel v televizi. Balení jsme nechali až na ráno. Ráno jsme museli celkem brzy vstávat, abychom to všechno stihli. Pro dnešní den jsme zvolili volnější program, navštívili jsme Britské válečné muzeum, do kterého je vstup

Fontána před national gallery

zadarmo. Je tam vše o válkách a vojenské technice atd. Bylo to celkem únavné, tak jsme vyšli před muzeum a spořádali svačinu, kterou jsme dostávali každý den, anglicky se to řekne „Lunch Packet“. Pak jsme šli pěšky až k Toweru a chtěli jsme zajít do London Dungeonu. Ale to nám nevyšlo, neboť řada tam byla tak na 3,5 hodiny a to se nám nechtělo absolvovat. Tak jsme se vydali k Tower Bridge a sedli na trávku a čekali až pojedeme domů. Ostatní ještě navštívili muzeum Madame

Tussaud's a Tower, kde jsou uloženy královské klenoty. Potom jsme ještě šli utratit poslední peníze za suvenýry a čekali na odjezd. Řidiči museli mít celý den odpočinek před tak dlouhou cestou. Také nesmím zapomenout, že jsme navštívili prodejnu Virgin - je to největší obchod s CD, LP, DVD, hrami atd. (prostě muzika v Anglii), má to dvě podlaží a rozlohu jako jedno patro obchodního domu Prior. Domů jsme odjízďeli něco kolem osmé hodiny a doma jsme byli kolem půl desáté večer dalšího dne. Zpátky jsme ale jeli přes Eurotunel z důvodu urychlení. Cesta byla celkem fajn až na to sezení. Bolel mě z toho už zadek. Tak to je vše loučí se s vámi Juroš.

PS: Pokud pojedete někdy do Anglie tak si to užijte. Je tam toho strašně moc k vidění a poznání a nejde to stihnout ani za týden. (Juroš)

3. Akce paintball

Na reportáž a fotky jak jsme hráli paintball ve starých kasárnách v Polance se těšte v příštím čísle. (Dávy)

VII. CO SE CHYSTÁ (A CO UŽ BYLO)

1. Kmenové volby

Tak především jsou to kmenové volby, které proběhnou na výročním sněmu o nastávajícím víkendu. Abychom vám ulehčili rozhodování, koho volit, požádali jsme dosavadního náčelníka Toma, aby přiblížil našim členům, co která funkce obnáší, jaké jsou předpokládané požadavky a nároky a podobně. Navíc vám přinášíme i exkluzivní rozhovory se současným náčelníkem, strážcem wampumu, ohnivcem, strážcem majetku a písmákem.

Slova náčelníka:

Blíží se výroční kmenový sněm a s ním i volby do kmenové rady. Nevím, jestli už víte, koho budete volit. Zkusili jste se na toto téma pobavit se svým nejbližším kamarádem?

Jste s kmenovou radou a jejími jednotlivými členy spokojeni? Může to být zajímavá debata. No a teď trochu o tom, co která funkce obnáší a co byste od svého kandidáta měli očekávat:

Náčelník – je hlavním organizátorem všech akcí kmene. Řídí chod tábora a taky zastupuje kmen při jednání na valných hromadách, na veřejnosti nebo s rodiči.

Ohnivec – je duchovním vůdcem kmene. Měl by dokonale znát zákon lesní moudrosti a měl by se starat o to, aby byl také dodržován. Je také strážcem sněmovního ohně, musí ovládat rozdělování ohně třením dřev.

Strážce kmenového wampumu – stará se, aby byly včas a řádně zaplacené kmenové příspěvky, vede účetnictví kmene.

Písmák – stará se o kmenové písemnosti, píše kmenovou kroniku a zápisy ze sněmů.

Strážce kmenového majetku – stará se o půjčování a včasné vrácení kmenových věcí. Také se stará o to, aby věci zničené byly včas opravené.

Rozhovor s kandidáty (ptal se Pažout):

1. Zastupoval jsi někdy nějakou funkci? Jakou?
2. Byl jsi s ní spokojený?
3. Budeš kandidovat na nějakou jinou funkci, nebo zůstaneš při starém?
4. Co od tebe mohou členové kmene očekávat? Co můžeš nabídnout?

Odpovědi:

Juroš (nedávno oslavil 17. narozeniny):

1. Ano, jsem strážce kmenového majetku.
2. Celkem ano.
3. Zůstanu při starém.
4. Určitě budu drsnější, nechte se překvapit.

(Pažout: To bylo trochu stručné!)

Tom (už čtyři roky zastupuje funkci náčelníka, 30 let):

1. Ještě jsem dělal hospodáře.
2. Určitě jsem je dělal s radostí.
3. Kandidovat asi sám nebudu, ale určitě bych zvážil, kdyby mne navrhli na nějakou jinou funkci.
4. Ode mne už mnoho neočekávejte. Nějaké plány ale určitě mám.

Dávy (už dva roky zastupuje funkci hospodáře – strážce wampumu, 25 let):

1. Písmáka a hospodáře.
2. Dělal jsem je rád, ale čtvrtým rokem, co jsem dělal písmáka mi pomalu začaly docházet nápady.
3. Hospodář se mi líbí a zůstanu u něho.
4. Určitě se budu snažit získat nějaké peníze a na tábor taky nějaké ty dotace. A ještě se pokusím koupit nové týpí, které už prostě potřebujeme

Gabula (24 let):

1. Jsem zástupce písmáka asi tři čtvrtě roku.
2. Baví mne to, ale zabírá mi to hodně času.
3. To záleží na tom, jestli mne někdo navrhne, ale pořád bych chtěla dělat písmáka.
4. Já myslím, že kvalitní práci na kronice a jiných kmenových písemnostech.

(Pažout: A nakonec nejstručnější a nejnudnější rozhovor s BigFootem, kmenovým fotografem.)

BigFoot (22 let):

1. Ano, jsem ohnivec.
2. Ano.
3. Ne.
4. Nemůžete ode mě nic očekávat, když na nic nekandiduju.

2. Narozeniny v kmeni

Připravuje Kvítka a Eva

Kdo má kdy narozeniny? Tak tato rubrika se v našem časopise objevuje poprvé. Na této stránce vám vždy připomeneme, kdo bude v nejbližší době oslavovat. V klubovně sice máme přehlednou tabulku, ale tu si beztak nikdo neprohlíží. Ale teď už k oslavencům:

Vilík (31. května), Lukáš (12. června), Michal (19. června), Barča Strapinová (20. června), Tomáš (4. července), Chip (8. července).

Všem za celou redakci gratulujeme!

3. Další novinky v kmeni:

Tom s Dávym začali provozovat dlouho slibovaný kmenový lakrosový tým. Tréninky (proslýchá se, že na téměř profesionální úrovni) bývaly každou středu od 16,30 do 18,30 v Komenského sadech. Nejen „mužstvo“ má ovšem méně času, takže tréninky byly přesunuty na čtvrtek, kdy se budou střídát se schůzkami vyráběcími.

Markétě se konečně, „za pět minut dvanáct“, podařilo dokončit Zasněžená stezka, takže z toho bude asi na sněmu vyvozen patřičný závěr.

VIII. PŘEDBĚŽNÝ VÝPRAVNÍK

Bude se projednávat na sněmu.

Květen

24. 5. Dětský den

26. 5. Dokaž, že umíš – soutěž CO

Červen

7.– 9. 6. Cyklovýprava

28. – 30. 6. Brigáda v Želechovicích

IX. POVÍDKA

Střízlík obecný je nejmenší ze všech ptáků, a přesto je někdy nazýván ptačím králem. Příběh o tom, jak se stal střízlík králem dokazuje, že velikost a síla nejsou vždy tím nejdůležitějším ...

Stromy byly olemovány ptactvem. Větve se prohýbaly pod tíhou každého hejna. Byli tu vrabčáci, kukačky, červenky i kosi, drozdi, špačci, holubi, straky, vlaštovky a sýkorky. Na nižších větvích seděli ptáci větších velikostí jako sokoli a orlovci, racci, kormoráni, a byl tady i jeden orel se zlatými křídly. Shromáždili se zde, aby si zvolili svého krále. Relige, sova pálená, otevřela oči a zamrkala na shromážděné ptactvo. Bude soudcovat závodu a

dohlížet na to, aby každý dodržoval pravidla. Několikrát zatřepotala křídly, až reptání, štěbetání a švitoření postupně umlklo a stovky párů očí, malých, černých a špičatých i velkých a jasných, se obrátilo přímo k ní. „Úúúž všichni víte, jaká būúúdou pravidla,“ zahoukala. „Kdo vzlétne nejvýše, bude králem všech ptákůůů v Irsku. A kohokoliv úúúvidím podvádět, bude okamžitě diskvalifikován,“ dodala stroze a přehlédla straky a havrany. Obě labutě, které seděly vedle ní a měly také úlohu soudců, se snažily vypadat přísně. „Tak úúúž jste připraveni?“ Křídla se rozevřela a zase zavřela a na chvíli to vypadalo, jako by tyto zelené stromy obživly barevnými skvrnami, neboť ve světle ranního rozbřesku zasvítilo množství různého peří. „Jsoúúů nějaké otázky?“ zeptala se Relige. Ve spodních větvích starobylého dubu se něco zakmitalo, načepýřilo se bronzové peří a dopředu se procpala hlava s ostrým zobákem. Zářivé zlaté oči si prohlédly přítomné ptáky a obrátily se k Relige. Zlatý orel Iolar si čechral své mohutné peří a rozevíral křídla, jak nejvíce mohl. „Budu korunován králem, až neomaleně.“ Jak víš, se ho straka Snag a pronikavýma a tam. Snag se nedívala nikomu se zasmál mocným zlatý orel,“ největší, nejkrásnější z vás. vyhrál.“ Prudce z větví nad jeho několik ptáčků. křídlo s pečlivě „Múúúš si však, král má být laskavý Rychlost, síla a neznamení vyhraju,“ trval na pamatúúújte na to, že to není závod,“ připomínala Relige. „Je to soúúútěž, kdo dokáže vzlétnout nejvýše. Takže nemúúúsite spěchat.“ Odmlčela se a zvedla křídla. „Připravit se ... Pozor ... Teď!“ Hejno ptáků vzlétlo k nebi jako obrovský péřový mrak a zamířil vysoko k obloze. Znělo to, jako by tleskalo stovky párů rukou. Lístečky na stromech se točily, třepotaly se a odfukoval je vítr a větve se třáslly a lomozily jako při bouřce. Relige a labutě Eala a Aela pečlivě pozorovaly hejno ptáků a byly zvědavé, kdo vyhraje. Snad Iolar, běželo jim hlavou. Iolar tloukl svými mocnými křídly lehce a silně a vystupoval stále nahoru. Již za sebou zanechal většinu menších ptáčků a když shlédl dolů, viděl, že někteří z nich se začínají vracet na zem, protože byli přesvědčeni, že nemá cenu letět dál. Připravoval se na vítězství. Stane se králem všech ptáků v Irsku. Pokračoval v letu. Pod ním se již země začínala po stranách zvolna kulatit a jasně zelená barva země přecházela do ostře modré barvy moře. Pozoroval čtverečky polí, jakoby sešitých dohromady tenkými bílými nitkami cest. Prolétl mraky, těmi bílými načechranými koulemi, které vypadaly tak teple a měkce,

ale které byly ve skutečnosti vždycky tak studené a vlhké. Brzy ztratil i ostatní ptáky z dohledu. Jedině mořský racek se snažil udržet tempo až překvapivě dlouho, ale brzy po poledni to vzdal a líně se snesl zpět k zemi. Iolar byl na obloze sám. Byl ptačím králem. Dole na zemi Relige s oběma labutěmi pozorovaly vzdálenou černou tečku vysoko, vysoko na nebi. Všude kolem nich odpočívali ptáci, lemující větve stromů i keře a tvořící skupinky na zemi. Také oni se dívali k nebi. Iolar zvítězil. Iolar prudce sevřel křídla. Nechtěl již letět dál, stejně byl vítězem. Jenže jak začal klesat zpět k zemi, ucítil, jak se mu v peři na hřbetě něco pohnulo a zaslechl slabounký hlásek: „Děkuji ti.“ Ohlédl se, právě když maličký střízlík slétal z jeho hřbetu. Iolar zakrákal, rozevřel křídla a začal s nimi divoce mávat, aby nabral vítr. Jenže v té chvíli byl již o kus níž a střízlík, kterého vynesl na svých křídlech, byl již daleko nad ním. „Vrať se,“ křičel na něj, „vrať se. To není spravedlivé. Já jsem vyhrál.“ Ale střízlík letěl stále výš a výš a orel měl již unavená křídla a začal padat k zemi. „Jen počkej,“ varoval ho ještě. Iolar nabíral čím dál větší rychlost a pár metrů nad zemí stačil ještě rozevřít křídla. Ta mu pomohla přistát, ale zůstal vězet drápy v zemi. „Řekněte mu, že to není spravedlivé,“ křičel na sovu pálenou a obě labutě. „Řekněte mu, že to není povoleno.“ Relige se pousmála a pohlédla od rozzuřeného orla vzhůru k malé tečce, střízlíkovi, který se vznášel nad jejich hlavami. Podívala se na obě labutě a chvíli si spolu šeptaly. „Tak co?“ ptal se Iolar. „Být králem znamená být nejen velký, silný a mocný, ale znamená to také být chytrý, myslet dopředu a plánovat. Střízlík Dreolin to udělal. Proto budeme právě jeho korunovat ptačím králem.“

Tak tedy střízlík přelstil mocného orla a stal se ptačím králem.

(převzato z Irských bajek M. Scotta)

X. ZÁVĚR - DÁVYHO VTÍPKY

* Přejde paní Bencová tržnici a chce si koupit kalhoty. Vietnamský prodavač jí hned vnutí kalhoty na vyzkoušení. Pání si je oblékne a vidí že jedna nohavice je kratší o 10cm. Větnamec se na to koukne a povídá "to je dobríi to se rozzehlíi"

* Sedě dva policajti a vidí letadlo. Jeden říká: "Myslíš že je to civilní nebo vládní letadlo?" Druhý na to: "Jasně že civilní, kdyby to bylo vládní, tak před ním jedou motorky."

„ PROBOHA, ZA CO POKUTA?
HOLUB MŮŽE, PES NÉ !!“

„ KDYŽ HO ŘEŽU HOLOU RUKOU, TAK SE MI
POŘÁD JEN ŠKLEBÍ DO KSIHTU !! “

VŠEZVĚST 2/02 - občasník kmene Ligy lesní moudrosti Wabash z Ostravy. Časopis je určený pro vnitřní potřebu kmene a také jako informátor pro rodiče a všechny lidi nejen okolo kmene. Redakce: Martina Dolasová – Blecha, Jiří Krejčíř – Juroš, Eva Kuklová, Jakub Peterek – Pažout, Katka Uhrová – Kečup, Barbora Uhrová, Míchaela Koziorková – Kvítko, Tomáš Kožušník – Tom. Foto: Vladimír Havlík – Gorbi. Sazba, tisk a grafické úpravy David Gavelčík – Dávy. Neprodejné. © <http://wabash.jinak.cz> Toto číslo vychází v nákladu 25 výtisků dne 7. května 2002